

FRANJO ČICEK

PRIGODE PALČKA BOBKKA

»Pošten hočem biti in ljudem pomagati,« sklene Bobek in gre k prvi hiši, ki jo je našel. V tej hiši pa so gnezdili tatovi in razbojniki. — Ravno so večerjali in tudi Bobek je bil že silno lačen. Iz pogovora pa je spoznal, da to niso pošteni ljudje, ampak — rokovnjači. Zato se je hotel zopet izmuzniti iz hiše, ali lakota je huda reč.

»Le najedel bi se rad, potem pa grem dalje iskat službo,« si želi Bobek. Samo kako priti do skleda, da ga ne zasačijo. Pa jo pogrunta Bobek. Ulomi si tanko šibico in narahlo spleza prvemu rokovnjaču na škorenj in po hlačah navzgor na suknjo ter se mu postavi tik pod brado. Ko rokovnjač zajame in nese žlico k ustom, udari Bobek s šibico po žlici, da se strese in vsebina čofne rokovnjaču po obleki.

Je rokovnjač debelo gledal, kaj bi bilo to. Ali se mu že tatinska roka trese? Pa je zamahnil in iznova segel z žlico v skledo. Ta čas pa je Bobek pobiral ostanke na suknji in si tešil glad. Je Bobek zopet vsekal po žlici in vsebina, čof, na obleko.

»Sakramiš, kakšen vrag mi trese žlico,« se zadere rokovnjač in seže z roko pod brado. Jojmine, koga najde! Roka je otipala Bobka in ga postavila na mizo.

»Oho, palček!« so se vsi čudili.

»Dobrodošel! Ravno nocoj bi te rabili. Nam boš pomagal dobiti prekajenega mesa in slanine,« pravi poglavar. Nabaše polno žlico in

jo postavi pred Bobka. Ta je jedel, zraven pa mislil, da kradel ne bo.

Opolnoči se vzdigne tatinska banda in vzame Bobka s seboj. Se ustavijo rokovnjači pred čedno kmetsko hišo in poglavar ukaže Bobku:

»Splezaj skozi špranjo pri vratih, odpri od znotraj okno in nam namечи iz shrambe prekajenega mesa in slanine.«

»Ne morem. Sem preslab,« pravi Bobek.

»Ni res,« se zadere rokovnjač. »Vsak palček ima čudovito moč, če hoče. Vzemi svojo čepico in zakriči v njo: Sila, vila, moč dobila, palčku čudež naredila! Je ubogal Bobek in napravil tako. Zlezal je skozi špranjo in prišel v shrambo. Odprl pa je tudi vrata v spalnico, da ga je kmetova družina lahko slišala. Se je postavil Bobek v shrambo in pričel kričati:

»Halo, vi tam zunaj! Kakšnega mesa hočete? Šunko ali pleče, svinjski rilec ali nogo, zabelo ali prekajeno slanino, klobase v špehu ali lesi. Vsega je v izobilju. Samo, prosim, izvolite povedati, gospodje rokovnjači.«

Se je postavil poglavar rokovnjačev tik pod okno in siknil:

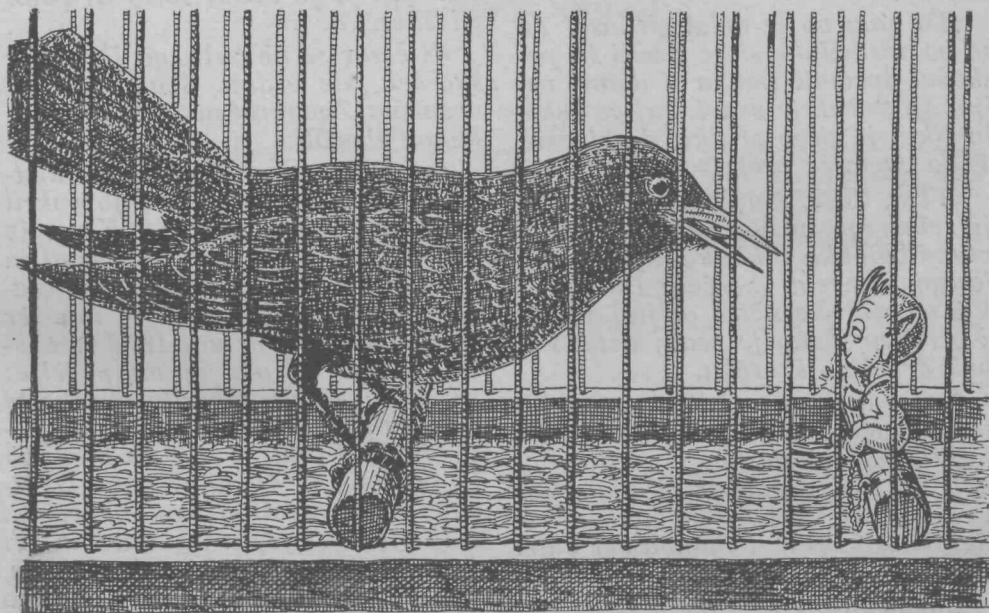
»Zlodej, tiho bodi in ne kriči! Meči, kar hočeš, skozi okno, pa hitro!«

So kmet in njegovi sinovi čuli palčkovo kričanje in takoj vedeli, koliko je na uri. Tiho so pobrali

gorjače, odprli zadnja vrata in zavili okoli ogla.

Rokovnjači so zijali v okno in nestrpno čakali, kaj bo najprej priletelo. Pa je res priletelo, a ne skozi okno, ampak od zadaj. Kmet je

Je prisvetil kmet z lučjo v shrambo in zagledal palčka. Takoj mu je bilo jasno, kdo ga je zbudil. Je Bobek povedal svoje prigode in kmetu se je storilo milo. Pa je obljubil palčku, da bo takoj drugi dan šel

kresnil prvega z gorjačo po buči, da je videl vse svetlo in se takoj posadil na zadnjo plat. Sinovi so verno in zvesto posnemali očeta in žgali po rokovnjačih, da je kar grmelo. Poglavar, ki je bil najbliže oknu, je v prvi zmedenosti porinil glavo naprej namesto nazaj. Pa mu je buča obvisela med križi in je z nogami cepetal v zraku kakor žaba na trnku. Od zadaj pa so padale batine križem kražem, da je rokovnjač tulil kakor obseden vol.

Vsa vas se je prebudila. Pa so povezali rokovnjače in jih oddali orožnikom. Poglavarja so prijeli za pete in ga potegnili od okna, pa je pustil na križih nekaj kože in je bil videti kakor kuhan rak. Konec je bil tatinskih rokovnjačev in po zaslugi Bobkovi, ki je ta čas čepel na velikem loncu in se bal, da ga ne pohodijo v temi.

poizvedovat, kje je njegova domačija. S seboj pa ponese Bobka, da ga odda očetu in mami, ki gotovo hudo žalujeta za njim in mislita, da ga je požrla strašna zver ...

Je imel tisti kmet hudobnega pastirja. Zjutraj je gnal na pašo, pa je na pragu zagledal Bobka, ki je ravno zajtrkoval. Ozrl se je okoli, nihče ga ne vidi. Pa je bliskovito pobral palčka, ga zavil v ruto in vtaknil v žep. Bobek je skušal kričati na pomoč, a ruta ga je dušila, da je še dihal komaj.

Za vasjo na gmajni je stal ciganski voz. Tja jo udari hudobni pastir in proda palčka ciganom. Kmet in njegova družina pa so iskali in klicali palčka na vseh koncih in krajih, a ne duha ne sluha ni bilo več za njim.

Opoldne prižene hudobni pastir domov, pa nalaže gospodarja, da je

videl, kako je zjutraj ušel palček in ko je tekel za njim, se mu je skrilo v mišjo luknjo.

»Nu, Bog z njim,« pravi kmet. »Mogoče bo pa sam našel domov,« in pozabi dobrega palčka. Ciganski poglavar pa je bil kaj vesel drobčkanega Bobka.

»Ta nam bo še delal cirkuse! To se bo zaslužilo,« si je mislil in poskušal spraviti Bobka v dobro voljo. Ali Bobek je vedel, kaj ga čaka, in iskal je prve prilike, da bi ušel. Toda cigan je prebrisan tič.

»Vem, tiček, kam pes tace moli,« je rekel, »pa ne boš, Jaka.« Je cigan vtaknil Bobka v kletko, kjer je žalostno sameval škorček. Da pa bi kje ne ušel skozi žice, ga je privezal z verižico. Tako je sedaj delal Bobek družino škorčku.

Drugi dan so podrli ciganski šotor in zmetali vso ropotijo na voz in, hajdi, dalje. Žalostno je gledal Bobek, ko je spoznal, da se oddaljuje vedno bolj in bolj od rodne mu dežele. Ali res ne bo nikoli več videl dobrega ateka in skrbne mamice?...

Ciganski voz je ropotal skozi mesta in vasi, vozji širne in nepoznane gozdove. Skupna usoda obeh ujetnikov, Bobka in škorčka, ju je tesno združila. Postala sta si iskrena prijatelja ter drug drugega tolažila in bodrila.

Nekega dne, ko so počivali pod veliko hruško, je vzel poglavar ciganov, ki so ga ostali cigani klicali baron Geza, palčka v roke in ga postavil na desko.

»Takole, dragi moj,« je rekel. »Zastonj ne boš jedel in spal pri nas. Treba se je naučiti raznih umetnosti in spretnosti. Zvečer bo v vaški gostilni velika gala predstava in tudi ti boš to pot moral nastopiti. Učil te ne bom ničesar. Ti le pokaži to, kar kot palček-telovadec znaš. Najprej nastopiš sam,

potem pa skupno s škorčkom. Škorca sem naučil raznih umetnosti jaz, ti pa boš kot palček že sam vedel, kako in kaj. To ti pa rečem: če se boš zvečer držal tako kisló kakor zdaj, bo pela šiba in za kazen te obesim dve uri za pete. Si razumel?«

Bobek si je utrnil solzo in potožil škorčku.

»Ničesar se ne boj,« ga je tolažil škorček, »le vzdrži. Svaka sila do vremena. Zaenkrat ne kaže drugače kakor ubogati.«

Je na večer vzel baron Geza kletko s škorcem in Bobkom, jo pokrilo z ruto in nesel v gostilno. Ko se je nabralo precej ljudi, je pozvonil in pričel kazati svoje čarovnije in vragolije. Požiral je žeblje in igle ter jih zopet vlačil na dan. Imel je s seboj kokoš, ki mu je na povelje: »Kokica, pokica, kikeriki, jajčka bi rabil, a nobenih več ni!« takoj znesla jajce. In mu je v petih minutah nanesla točno dvanajst jajc. O, cigan je to imenitno znal napraviti. Kajti je imel jajca v rokavu in jih je spretno podtikal kuri. Ljudje, posebno še deca, pa so se silno čudili.

Bobku reč ni šla v glavo. Poznal je kokoš. Odkar je on pri ciganih, ni znesla še enega jajca ne. Tukaj pa je jajec, kolikor jih hočeš. Je cigan pokazal še drugo umetnost. Napravil je hokus pokus s črno palico, pa je pričel pobirati denar. Pristne dinarje je lovil po tleh, po zraku, na mizi, za klobukom itd. Je potegnil gostilničarja okoli ušes, pa mu je izvlekel iz glave dinar. Je nabral dinarjev poln krožnik.

Se je čudil Bobek: »Šent ciganski. Doma nima nikoli dovolj denarja in babe vedno beračijo in kradejo po hišah. Tukaj pa najde dinarje, kjer koli jih le hoče.« O, cigan je namazan z vsemi mažami!

(Dalje prihodnjič)